

Arrest

nr. 283 620 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 oktober 2022.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat N. EL JANATI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen op 22 juni 2022 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend

2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker in Bulgarije internationale bescherming werd verleend. Verzoeker betwist dit niet in het verzoekschrift, waarin hij o.a. opmerkt dat “ondanks het feit dat hij vluchteling was in Bulgarije” hij “geen toegang had tot de meest elementaire diensten”. Hij meent dat die bescherming echter niet effectief is.

De Raad benadrukt en het staat genoegzaam vast dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Bulgarije. De commissaris-generaal komt zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals bijvoorbeeld het contact opnemen met en informeren bij de Bulgaarse autoriteiten naar verzoekers verblijfstitel, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. Aangezien aan die ene voorwaarde is voldaan, was/is de commissaris-generaal er evenmin toe gehouden om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals het aan de hand van algemene informatie (rapporten) documenteren, onderzoeken of analyseren van de situatie van begunstigden van internationale bescherming in die andere EU-lidstaat, in dit geval Bulgarije.

De Raad wijst erop dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij de commissaris-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu gelet op de in het administratief dossier opgenomen informatie met betrekking tot de internationale bescherming van de verzoeker, het aan de verzoeker die de effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij in Bulgarije effectief niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken.

3. In de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op zijn specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt zijn verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

4. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een internationale beschermingsstatus geniet in Bulgarije, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoor-zieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

5. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe

om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU-lidstaat werd verleend, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland).

6.1. De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn.

6.2. Met betrekking tot de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het EVRM, welke inhoudelijk overeenstemmen, dient erop te worden gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is.

6.3. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elke verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

7. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 december 2022 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1068 legt de eed af en tolkt Arabisch – Frans. Tolk 1543 legt de eed af en tolkt Frans – Nederlands. De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij meent dat haar moeilijke leefomstandigheden in Bulgarije hierin onvoldoende in rekening werden gebracht. Zij stelt dat “de bestaansmiddelen er niet aanwezig zijn” en wijst hierbij op de gebrekkige toegang tot huisvesting en onderwijs en op het gegeven dat zij er slechts één maaltijd per dag kreeg. Aangezien de Bulgaarse staat zijn minimale verplichtingen niet nakomt, had zij geen andere keuze dan het land te verlaten. Verder wijst zij erop dat haar moeder en zus beiden ernstige medische problemen hebben – met name astma –, en stelt zij dat zij hen niet de nodige ondersteuning zal kunnen blijven bieden wanneer zij zou moeten terugkeren naar Bulgarije. Hiernaar gevraagd licht de verzoekende partij toe dat al haar familieleden legaal in België verblijven. Tot slot legt zij een aanvullende nota met medische stukken neer.”

4.2. De verzoekende partij duidt de door haar ter terechtzitting per aanvullende nota neergelegde documenten in die betreffende nota aan als volgt:

“1. Attest psycholoog v. 9/9/2022.

2. 2 attesten van het Rode Kruis v. 10/08/2022

3. Verslag M. A.”

4.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met voormelde argumentatie ter zitting geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk kunnen doen aan hetgeen eerder in de beschikking van 23 september 2022 en de bestreden beslissing werd vastgesteld met betrekking tot haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije.

4.4. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt genoegzaam, zoals eerder werd aangegeven in voormelde beschikking, dat aan de verzoekende partij in Bulgarije internationale bescherming werd toegekend (administratief dossier, map 5 ‘inventaris + documenten DVZ’, Eurodac Search Result). De verzoekende partij toont niet aan dat die informatie niet langer correct is en dat zij heden in Bulgarije geen internationale bescherming meer zou genieten.

4.5. Ook aan verschillende gezinsleden van de verzoekende partij werd in Bulgarije internationale bescherming toegekend.

Waar de verzoekende partij ter zitting, als toelichting op de vraag waarom zij haar moeder en zus die beiden astma hebben niet de nodige ondersteuning zal kunnen blijven bieden wanneer zij zou moeten terugkeren naar Bulgarije, aanvoert dat al haar familieleden legaal in België verblijven, laat zij na deze bewering met enig objectief bewijs te staven. De Raad beschikt enkel over informatie waaruit blijkt dat verzoekers broer H. op 12 november 2019 door het Commissariaat-generaal werd erkend als vluchteling. Dienaangaande dient te worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele wijze op zijn eigen merites dient te worden onderzocht en beoordeeld, en de Raad wijst er nog op dat uit niets blijkt op welke basis die broer werd erkend, en stipt tevens aan dat op het tijdstip dat H. in België als vluchteling werd erkend, de verzoekende partij en haar familie blijkens hun verklaringen (in de periode 2019-2020) in Turkije verbleven en van daaruit naar Bulgarije gingen waar zij internationale bescherming kregen.

Nergens uit de informatie in het dossier blijkt en verzoekende partij legt geen enkel stuk neer waaruit kan blijken dat al haar familieleden heden legaal in België verblijven, zoals zij beweert.

4.5.1. Integendeel, uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt daarentegen dat zowel verzoekers ouders A. en H.H. als zijn broer Y. in het kader van hun verzoek om internationale bescherming in België een negatieve beslissing hebben gekregen.

Het beroep dat verzoekers ouders indienden tegen de beslissingen van het Commissariaat-generaal van 26 oktober 2021 waarbij hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de EU, met name Bulgarije, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 268 975 van 24 februari 2022.

4.5.2. Het beroep van verzoekers broer Y. tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal van 22 juni 2022 waarbij diens verzoek om internationale bescherming eveneens niet-ontvankelijk werd verklaard

omdat hij, net als zijn ouders, internationale bescherming geniet in Bulgarije, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 278 414 van 7 oktober 2022.

In dit arrest wordt met betrekking tot de situatie van verzoekers broer Y., die gelijkaardige verklaringen aflegde als deze die de verzoekende partij thans aflegt in het kader van haar huidige verzoek en beroep omtrent de moeilijke levensomstandigheden in Bulgarije, o.a. opgemerkt:

“2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen; van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6 § 3 en 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna ‘EVRM’), goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955; van de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009; van de artikelen 13, 15, 17, 18 en 19 van de Richtlijn 2013/33/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming; van de artikelen 4 en 20(5) van

Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt dat het CGVS verplicht is om elk geval afzonderlijk te onderzoeken en dat hij gedwongen was Bulgarije te verlaten omwille van de leefomstandigheden, het gebrek aan toegang tot onderwijs, hij niet gedekt was door de onderlinge verzekeringsmaatschappij, slechts toegang had tot één maaltijd per dag, hij sociale werkers en agentschappen heeft benaderd maar dat zij aangaven dat er geen plaats was voor verzoeker of zijn broer en dat verwerende partij zelfs niet heeft gevraagd of hij een verblijfsvergunning had wat een voorwaarde is voor toegang tot diensten als gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting. Verzoeker houdt voor dat hij en zijn gezin door het ontbreken van bestaansmiddelen in een precaire situatie hebben verkeerd en stelt dat hij een identieke verklaring heeft

afgelegd bij het CGVS en de DVZ. Hij stelt dat verwerende partij de situatie van vluchtelingen in Bulgarije niet heeft onderzocht en dat zij slechts een principieel standpunt heeft ingenomen en dat de effectiviteit van overheidsbescherming in Bulgarije problematisch is en zijn integratie in de Bulgaarse samenleving nog wordt bemoeilijkt door het wijdverspreide racisme tegenover asielzoekers en vluchtelingen. Verzoeker citeert vervolgens uit een rapport van Amnesty International van 2017-2018 (<https://www.amnesty.org/fr/countries/eurone-and-central-asia/bulaaria/report-bulgaria/>) en een bericht van Vatican News van 9 mei 2019 (<https://www.vaticannews.va/fr/monde/news/2019-05/la-bulgarieporte-dentre-de-leurope-pour-les-refugies.html>). Hij betoogt vervolgens dat in een artikel van 13 april 2018 werd gewezen op de dagelijkse moeilijkheden waarmee vluchtelingen in Bulgarije te kampen kunnen hebben, met de titel dat “het leven van migranten geen rustige rivier is” (<https://www.aa.com.tr/fr/politique/bulgarie-la-vie-des-migrants-n-est-pas-un-fleuve-tranquille-/l117349>). Verzoeker stelt vervolgens dat de situatie van vluchtelingen kritiek is en dat bovendien in verschillende rapporten met klem wordt gewezen op de kritieke situatie van vluchtelingen in Bulgarije. Hij citeert vervolgens uit een verslag van de Raad van Europa van maart 2020 en stelt dat het derhalve gewettigd is dat verzoeker een terugkeer naar Bulgarije vreest. Hij argumenteert vervolgens: “DAT uit de bovenstaande informatie duidelijk blijkt dat de rechten van migranten worden geschonden en dat de politie zeer weinig aandacht schenkt aan de problemen van vluchtelingen. DAT hij zich grote zorgen maakt over zijn integratie in de Bulgaarse samenleving, die zeer vijandig staat tegenover vluchtelingen en weinig mogelijkheden biedt voor toegang tot opleiding, werk, huisvesting, enz. Veel vluchtelingen moeten op straat slapen. DAT uit talrijke bronnen blijkt dat de levensomstandigheden van asielzoekers en begunstigten van subsidiaire bescherming in Bulgarije als onmenselijk of vernederend kunnen worden beschouwd en dat de verklaringen van verzoeker overeenstemmen met de objectieve informatie hierboven en derhalve geloofwaardig zijn en als vaststaand moeten worden beschouwd. DAT deze informatie onderstreept dat de Bulgaarse autoriteiten, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, de minimumnormen inzake rechten en voordelen die voortvloeien uit de SP-status en waarin het EU-acquis voorziet (zoals toegang tot gezondheidszorg, fatsoenlijke huisvesting, steun voor toegang tot de arbeidsmarkt, taalonderwijs, enz. dat het CGVS geen individueel onderzoek heeft verricht naar verzoekers levensomstandigheden, en evenmin daadwerkelijk heeft onderzocht of de Bulgaarse autoriteiten in de praktijk de door de EU voorgeschreven minimumnormen in acht nemen, zoals hierboven is uiteengezet. dat het CGVS artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van

de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen heeft geschonden, alsook zijn verplichting tot grondigheid. dat verzoeker inderdaad vreest dat hij aan onmenselijke en vernederende behandelingen zal worden onderworpen indien hij naar Bulgarije wordt teruggezonden en dat hij geen menswaardig leven zal kunnen leiden. Ten slotte beklemtoint verzoekster dat de door het CGVS gebruikte motivering ontoereikend en inadequaaf is." Verzoeker bevestigt tenslotte dat hij de hem in Bulgarije verleende bescherming niet langer kan inroepen wegens de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden en de stelselmatige tekortkomingen bij de opvang van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije; verwijst naar een arrest van de Raad van 10 november 2016 en betoogt dat dezelfde redenering zou moeten gelden in dit geval. Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek over de levensomstandigheden van vluchtelingen en asielzoekers in "Griekenland".

2.2. Verzoeker voegt de aanstelling BJB en de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift.

3. Verzoek om inlichtingen

Bij beschikking van de Raad van 1 september 2022 heeft de Raad bij beide partijen in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet actuele informatie opgevraagd met betrekking tot de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Italië. Verwerende partij legt een aanvullende nota neer van 5 september 2022 waarin volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: AIDA/ECRE, "Country Report Bulgaria. Update 2021", februari 2022 (pp. 88-100). Ook wordt nog een uiteenzetting verstrekt over de reikwijdte van de verplichtingen van de verwerende partij in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan de beschikking.

4. Aanvullende nota

Verzoeker legt een aanvullende nota neer op 13 september 2022 waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element wordt bijgebracht: Medisch attest van 9 september 2022.

5. Beoordeling

5.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de *Procedurerichtlijn*). In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. (hierna: Ibrahim e.a.) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van vijf prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije.

In dit arrest heeft het Hof er aan herinnerd dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust en dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, in acht nemen en dat zij in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie. Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is van wezenlijk belang in het Unierecht en vereist meer in het bijzonder wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Er moet bijgevolg worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, Ibrahim e.a., punten 82-85). Artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn vormt een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Het Hof heeft er verder op gewezen dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een weerlegbaar vermoeden betreft. Het HvJ sluit immers niet uit dat de werking van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel in de praktijk grote moeilijkheden ondervindt en dat personen die om internationale bescherming verzoeken op een wijze worden behandeld die hun grondrechten schendt, ook na afloop van de procedure. In dit verband wijst het Hof op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke

en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop ervan (HvJ, Ibrahim e.a., punten 86-87). Om het vermoeden te weerleggen dat verzoeker een effectieve en gelijkwaardige bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten zal hebben in de lidstaat waar hij reeds internationale bescherming heeft gekregen, is vereist dat er sprake is van ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Daarbij moeten de voorzienbare levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft in deze lidstaat, worden beoordeeld door de nationale rechter (HvJ, Ibrahim, punt 101 zie ook HvJ, C-517/17, Addis tegen Bundesrepublik Deutschland, punt) alsook het al dan niet bestaan van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, Ibrahim e.a., punt 88), indien deze rechter over gegevens beschikt die door de verzoeker zijn overgelegd om aan te tonen dat er in die lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. De rechter is er “dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”. In het arrest Addis heeft het Hof naar analogie geoordeeld dat “de autoriteiten van een lidstaat” hiertoe gehouden zijn (zie HvJ, Addis tegen Bundesrepublik Deutschland, punt 52, met verwijzing naar arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, en beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 38). Dergelijke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89). Het Hof oordeelde dat “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (punt 90).

Situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling; bereiken niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de persoon die internationale bescherming geniet in de andere lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkene evenwel anders wordt behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij “die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het HvJ heeft in het arrest Addis herhaald dat niet kan worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, Addis, punt 52).

5.2. Uit het administratief dossier blijkt dat het EURODAC Search Result ‘M’ vermeldt voor verzoeker en BG1BR(...) (Eurodac Search Result van 21 juni 2021). Verder wordt in de brief van de Bulgaarse Dublin Unit vermeld dat de Bulgaarse autoriteiten aan verzoeker de subsidiaire bescherming hebben toegekend in een beslissing van 27 januari 2020.

Hieruit blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU Lidstaat, met name Bulgarije. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij weliswaar alleen aankwam in Bulgarije en toen minderjarig was, maar dat hij later in Bulgarije vervoegd werd door zijn ouders, broer en zus en dat zij allen subsidiaire bescherming hebben gekregen in Bulgarije (notities PO, p. 3-4).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij reeds internationale bescherming geniet in Bulgarije en er de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend.

In zoverre verzoeker voorhoudt tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn documenten met betrekking tot zijn status in Bulgarije werden weggegooid door zijn moeder (notities PO, p. 3), wijst de Raad er in dit verband op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklink in het vigerende EU-acquis, waar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende internationale beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Uit het voorgaande volgt dat genoegzaam vaststaat dat verzoeker in Bulgarije internationale bescherming heeft verkregen. Hij toont niet aan dat hij deze bescherming er, omdat zijn internationale beschermingsstatus er zou zijn ingetrokken of beëindigd, heden niet meer zou genieten.

Uit de beschikbare landeninformatie (AIDA, Country Report Bulgaria) blijkt dat personen met internationale bescherming Bulgarije zich in economisch precare omstandigheden kunnen bevinden en dat zij na erkenning moeilijkheden kunnen ondervinden om werk en huisvesting te vinden omwille van bureaucratische obstakels of de taalbarrière en gebrek aan professionele opleidingsmogelijkheden. Wel hebben statushouders automatisch toegang tot de arbeidsmarkt. Zij hebben ook toegang tot alle vormen van sociale bijstand onder dezelfde wettelijke voorwaarden als Bulgaarse onderdanen, al is de bijstand van organisaties bijna een *conditio sine qua non* om de nodige formaliteiten in de praktijk te vervullen. Verder laat het integratiebeleid voor personen met internationale bescherming te wensen over en wordt het gebrekkige beleid ter zake aan de kaak gesteld door zowel NGOs' als de Raad van Europa.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", waarbij deze "tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken", (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91). Verzoeker toont met zijn algemeen betoog dat vluchtelingen in Bulgarije met moeilijkheden te kampen hebben, dat de integratie van vluchtelingen en migranten in Bulgarije bemoeilijkt wordt het wijdverspreide racisme en dat de rechten van asielzoekers en vluchtelingen in Bulgarije worden geschonden en dat de politie zeer weinig aandacht schenkt aan de problemen van vluchtelingen, waarbij hij zich baseert op een rapport van Amnesty International van 2017-2018, internetartikels van 2019 en een verslag van de Raad van Europa van 2020, niet aan dat deze tekortkomingen de hoger vermelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat rekening moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete

elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich zal kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

In casu stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker er niet in slaagt dit vermoeden te weerleggen en dat er onvoldoende concrete elementen zijn die de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek in de weg staan.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker, hoewel aanvankelijk geregistreerd als niet begeleide minderjarige, meerderjarig is en in Bulgarije door zijn familie vervoegd werd en dat hij momenteel met zijn moeder, broer en zus in België verblijft.

Uit zijn verklaringen blijkt verder dat hij ongeveer een jaar in een opvangcentrum verbleef in Bulgarije en dat zij na de aankomst van zijn familie naar een huis zijn verhuisd (notities PO, p. 6) en dat hij er een sociaal assistente had toen hij er als minderjarige verbleef (idem). Verzoeker verklaart dat het niet gemakkelijk was om een huurhuis te vinden toen zij het opvangcentrum moesten verlaten en drie dagen in een park sliepen, maar dat zij wel huisvesting vonden. Verder verklaart verzoeker dat hij zijn sociale assistente heeft gevraagd om naar school te kunnen gaan maar dat dit niet mogelijk was en dat hij werk heeft gezocht en niet gevonden. De Raad stelt, in navolging van de bestreden beslissing vast dat, zo uit zijn verklaringen kan blijken dat verzoeker en zijn familie met erg precare en moeilijke levensomstandigheden en moeilijkheden inzake toegang tot onderwijs, werkgelegenheid en sociale bijstand werd geconfronteerd, hij niet aantoont dat hij door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten en buiten zijn persoonlijke keuzes en wil om, is terecht gekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie waardoor hij niet in staat was om te voorzien in zijn elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en het beschikken over woonruimte en die negatieve gevolgen heeft gehad voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling heeft gebracht die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Uit zijn verklaringen en de gegevens in het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker één jaar nadat hij subsidiaire bescherming had verkregen Bulgarije heeft verlaten met zijn familie, terwijl uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dat hij verklaarde dat hij wel wilde werken maar dat dit niet toegelaten was omdat hij minderjarig was, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij wel werk zocht maar er geen vond, wat, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing een ander licht werpt op de moeilijkheden die hij zou ondervonden hebben om werk te vinden. Bovendien is zijn leeftijd, gezien zijn meerderjarigheid, in elk geval geen beletsel meer om werk te zoeken ingeval van terugkeer naar Bulgarije.

Waar verzoeker opwerpt in het verzoekschrift dat hij heeft aangegeven dat hij er geen toegang had tot onderwijs en hij sociale werkers en agentschappen heeft benaderd, wijst de Raad op de volgende motieven in de bestreden beslissing: "Voorts moet worden vastgesteld dat u relatief korte tijd na de toekenning van de status vertrokken bent, m.n. één jaar erna (CGVS p. 3-4), wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit uw verklaringen blijkt ook (CGVS p. 7) dat eens u een status werd toegekend in juni 2020 en het opvangcentrum verliet, u geen poging meer heeft ondernomen om zich te laten inschrijven in een school maar net als uw vader en broer I. - tevergeefs - werk ging zoeken. De vaststelling dat u geen poging meer heeft ondernomen om school te kunnen lopen nadat u een internationale beschermingsstatus was toegekend – waardoor u mogelijks meer rechten in Bulgarije had verworven – getuigt bijkomend niet van een oprechte intentie om er uw leven uit te bouwen. U stelt weliswaar dat u toen werk ging zoeken maar u er geen vond omdat er sowieso weinig werk is in Bulgarije en de taal niet beheerste. Eerder bij DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) had u echter verklaard dat u er wel wilde werken maar dat dit niet mocht omdat u minderjarig was, hetgeen wederom een ander licht werpt op uw beweerde problemen als ook de oprechtheid van uw relaas ondermijnt. Meer nog, uw bewering (CGVS p. 7) als zou uw vader geen werk hebben gehad in Bulgarije valt bezwaarlijk te rijmen met deze van uw vader. Uit diens verklaringen (CGVS vader p. 6) blijkt immers dat uw vader weldegelijk werk had in Bulgarije. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 8) dat dit zou kunnen, maar dat dit voor kort was en geen echt werk was, dat hij geen contract had en misschien af en toe kleine taken heeft uitgevoerd. Vooreerst moet opgemerkt worden dat dit blote beweringen zijn en nergens uit de verklaringen van uw vader blijkt dat hij er slechts op dergelijke kortstondige momenten werk had. Ook moet opgemerkt worden dat toen u bevestigd werd over de door u beweerde problemen om werk te vinden in Bulgarije, er kan verwacht worden dat u open kaart zou spelen en zou zeggen dat uw vader wel werk vond maar slechts sporadisch. Bij verdere confrontatie stelt u dat u hetgeen uw vader deed qua werk niet als werk ziet, dat het één dag werken was en tien dagen niet, hetgeen echter geen reden is om dit niet te melden bij bevestiging hieromtrent. Er werd u verder gevraagd of uw oudere broer I. ook niks van werk heeft kunnen doen, waarop u ontkennend

antwoordde. Uit de verklaringen van uw vader blijkt echter dat hij er samen met uw broer I. werkte. Bij confrontatie stelt u wederom dat uw vader dit misschien werk noemt maar dat u één dag op tien werken niet als werk beschouwd, hetgeen wederom een blote bewering is. Het gegeven dat u onmiddellijk nadat u erop werd gewezen om volledige verklaringen af te leggen over de mogelijkheden om te werken in Bulgarije, wederom afwijkende verklaringen aflegt in vergelijking met uw vader, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw beweringen.” De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om deze motieven te weerleggen maar zich enkel beperkt tot het summier herhalen van zijn eerdere verklaringen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen te weerleggen en de Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft.

Met betrekking tot de aanvallen waarvan verzoeker verklaart het slachtoffer te zijn geweest, stelt de Raad vast dat data van de incidenten in het door verzoeker neergelegde medisch attest dat hij ter staving neerlegt en is opgesteld op basis van zijn verklaringen niet stroken met de data die hij vermeldt tijdens het persoonlijk onderhoud en dat bovendien niet kan blijken dat hij, als persoon die in Bulgarije subsidiaire bescherming geniet, geen beroep kon doen op bescherming door de Bulgaarse autoriteiten of dat hij zich niet langer tot deze autoriteiten zou kunnen wenden indien hij opnieuw met dergelijke feiten zou worden geconfronteerd. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing met betrekking tot deze aanvallen, op goede gronden als volgt motiveert: “Waar u stelt (CGVS p. 4-5) dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije het slachtoffer bent geworden van twee gewelddadige aanvallen van derden, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonst dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Bulgarije u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept. Immers, uit het door u voorgelegde medisch attest blijkt dat de oorzaak van de letsels gebaseerd zijn op uw verklaringen, hetgeen geen objectieve bron is. Het is ook merkwaardig dat het medisch attest meldt dat u werd verwond tijdens twee verschillende mes aanvallen m.n. halverwege 2020 en in 04/2021, dit terwijl u enkel één dergelijke mes aanval vermeldt en stelt dat de twee aanvallen plaatsvonden in april 2021 met zo'n 15 à 20 dagen tussen de twee incidenten (CGVS p.4-5). Ook deze vaststellingen zijn niet bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van uw beweringen. De foto's leveren evenmin informatie over de door u aangehaalde oorzaak van uw verwondingen. In dit kader moet ook vastgesteld worden dat u bij de DVZ helemaal geen melding maakte van het gegeven dat u in Bulgarije tot tweemaal toe op gewelddadige wijze werd aangevallen, hetgeen verder de geloofwaardigheid of toch minimum de ernst van deze elementen van uw relaas ondermijnt. Wat er ook van is, uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 5-6) dat deze twee aanvallen plaatsvonden zo'n 2 à 3 maanden voor uw vertrek uit Bulgarije. U deed telkens aangifte bij de politie, die uw verklaringen noteerden en een pv opstelden, en u zeiden dat ze u iets gingen laten weten. U heeft hierna zelf geen contact meer gehad met de politie. Uit deze gang van zaken kan aldus bezwaarlijk worden besloten dat de Bulgaarse politie onwillig is om bescherming te verlenen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, in het verzoekschrift volledig ongemoeid laat en neemt deze onverkort over. De Raad wijst er hierbij nog op dat de verplichting van een EU lidstaat om haar burgers, met inbegrip van personen aan wie internationale bescherming is verleend te beschermen geen resultaatsverbintenis inhoudt. Door zich te beperken tot het poneren van loutere beweringen en het citeren van algemene informatie over corruptie bij de politie in Bulgarije, toont verzoeker niet aan dat er voor hem in Bulgarije geen overheidsbescherming beschikbaar is.

Verder stelt de Raad, vast dat, voor zover uit de door verzoeker neergelegde klacht van zijn moeder bij de politie waarin zij verklaart dat zij het slachtoffer was van huiselijk geweld en dat zijn vader het gezin heeft verlaten (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3), kan blijken dat verzoeker geconfronteerd wordt met een moeilijke gezinssituatie, dit in casu niet resulteert in een dermate bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker dat hij hierdoor in geval van terugkeer naar Bulgarije in situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen. Hoe betreurenswaardig ook, belet deze situatie verzoeker immers niet om zijn rechten als persoon die subsidiaire bescherming geniet te doen gelden. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel verweer voert tegen de motieven van de

bestreden beslissing op dit punt. Waar in het verzoekschrift nog wordt gesteld dat een verblijfsvergunning een voorwaarde is voor toegang tot diensten als gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat het voor hem onmogelijk zou zijn, indien zijn verblijfsvergunning daadwerkelijk zou zijn weggegooid, zoals hij beweert, om een nieuwe verblijfsvergunning aan te vragen. Dit kan evenmin blijken uit de beschikbare landeninformatie. Uit de brief van de Dublin Unit Bulgarije van 16 juli 2021, toegevoegd aan het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker subsidiaire bescherming werd toegekend door de Bulgaarse autoriteiten op 27 januari 2020 (administratief dossier, map 5). Uit het AIDA rapport bijgebracht door verwerende partij blijkt verder dat personen met subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsvergunning krijgen die geldig is voor drie jaar (AIDA, p. 90).

Met betrekking tot het door verzoeker bij aanvullende nota van 13 september 2022 bijgebrachte attest van 9 september 2022 van CGG Solentra, waarin wordt vermeld dat verzoeker lijdt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis en een depressieve stoornis met hoog risico op suicide, stelt de Raad vooreerst vast dat dit attest en de erin vastgestelde stoornis werd opgesteld op basis van één consultatie op 9 september 2022, enkele dagen voor de terechtzitting van de Raad. In het attest wordt verder vermeld dat verzoekers persoonlijke situatie werd verkend op dezelfde datum en dat van verzoeker een mini internationaal neuropsychiatrisch interview werd afgenomen maar wordt verder niet vermeld welke klachten verzoeker zou hebben, zoals terecht opgemerkt door verwerende partij ter terechtzitting en werd dit attest ondertekend door een psycholoog en systeemtherapeut en niet door een psychiater. In zoverre uit dit attest kan blijken dat verzoeker psychologische problemen heeft, kan hieruit niet worden afgeleid dat hij doet blijken van dermate bijzondere kwetsbaarheid dat hij, het geheel van zijn omstandigheden in acht genomen, in geval van terugkeer naar Bulgarije, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoeker toont immers niet aan, noch voert hij aan in de aanvullende nota dat hij, in geval van terugkeer naar Bulgarije, er als persoon die er internationale bescherming geniet geen toegang tot psychologische hulp zou kunnen krijgen indien nodig. Ten overvloede blijkt uit de bestreden beslissing dat zijn moeder, broers en zussen eveneens internationale bescherming hebben verkregen in Bulgarije en uit het arrest nr. 268 975 van 24 februari 2022 met betrekking tot verzoekers ouders dat het door hen in België ingediende verzoek om internationale bescherming eveneens onontvankelijk werd verklaard omdat zij reeds internationale bescherming verkregen in Bulgarije en werd vastgesteld dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat zij zich niet zou kunnen beroepen op de hen verleende internationale beschermingsstatus in Bulgarije, zodat een verzoeker over een netwerk beschikt in Bulgarije in geval van hun terugkeer.

Uit de lezing van de omstandige motieven in de bestreden beslissing en voorgaande analyse blijkt dat verwerende partij het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en dat dit gebaseerd is op diens verklaringen en de door hem voorgelegde documenten op basis van zijn verklaringen met betrekking tot zijn ervaringen in Bulgarije. Dat verwerende partij geen individueel onderzoek heeft gevoerd naar verzoekers levensomstandigheden, kan dan ook geenszins worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers situatie niet wordt gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.”

4.6. Waar de verzoekende partij ter zitting laat gelden dat haar moeilijke leefomstandigheden in Bulgarije onvoldoende in rekening werden gebracht, beklemtoont de Raad dat het, zoals ook eerder in voormeld arrest werd opgemerkt, in de eerste plaats aan haarzelf toekomt om aan te tonen dat de bescherming die haar in Bulgarije werd verleend niet (langer) effectief of toereikend was/is.

De Raad benadrukt in dit verband de grond in de beschikking van 23 september 2022 waarbij er, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, op wordt gewezen dat het “aan de verzoeker toe” komt “om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU-lidstaat werd verleend, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim

e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland).

6.1. De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn.

Er werd en wordt bovendien, in weerwil van verzoekers algemene opmerkingen en kritiek ter zitting, wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door hem aangereikte elementen en verklaringen inzake de moeilijke levenssituatie in Bulgarije. Verzoeker slaagt er met zijn algemene opmerkingen evenwel niet in een ander licht te werpen op hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken (CGVS p. 4-5) dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met erg precare en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, taalonderwijs, en huisvesting, moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Bulgarije u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw moeilijke gezinssituatie m.n. dat uw vader begin dit jaar het gezin heeft verlaten (CGVS p. 5 & 8, zie PV van uw moeder), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

U verklaart ook (CGVS p. 5) dat door wat jullie meemaakten in Bulgarije Y.(...) en u het er mentaal lastig hadden, hetgeen echter een blote bewering is waaromtrent u geen enkel bewijsstuk aanbrengt.

Voorts moet worden vastgesteld dat u zeer korte tijd na de toekenning van de status vertrokken bent, m.n. 2 maanden erna (CGVS p. 3), wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

Meer nog, uw bewering (CGVS p. 7) als zou niemand van uw familie werk hebben gehad in Bulgarije valt bezwaarlijk te rijmen met de verklaringen van uw vader. Uit diens verklaringen (CGVS vader p. 6) blijkt immers dat uw vader weldegelijk werk had in Bulgarije. Bij confrontatie stelt u dat uw vader er in totaal geen 10 dagen heeft gewerkt, en dat dit zo verspreid geen werk is. Vooreerst moet opgemerkt worden dat dit blote beweringen zijn en nergens uit de verklaringen van uw vader blijkt dat hij er slechts op dergelijke kortstondige momenten werk had. Ook moet opgemerkt worden dat toen u bevraagd werd over de door u beweerde problemen om werk te vinden in Bulgarije, er kan verwacht worden dat u open kaart zou spelen en zou zeggen dat uw vader wel werk vond maar slechts sporadisch. Bij verdere confrontatie

met het gegeven dat uw vader stelt dat hij er samen met u werkte, stelt u dat dit niet juist is, hetgeen echter bezwaarlijk te rijmen valt met de verklaringen van uw vader.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken (CGVS p. 5-6) dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije het slachtoffer bent geworden van een incident met derden waarbij u kon vluchten, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van deze ervaring géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. De twee aanvallen op uw broer Y.(...) werden besproken in de beslissing die in hoofde van hem werd genomen waarbij ook werd geoordeeld dat hij onvoldoende concrete elementen aanhaalde die de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek in de weg staan.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat er ook in het kader van de verzoeken van uw ouders, overige broers en zus, door het CGVS een weigeringsbeslissing werd genomen. Het CGVS motiveerde dat ze onvoldoende concrete elementen aanhaalden die de niet-ontvankelijkheid van hun verzoek in de weg stonden.” (eigen onderlijning)

De Raad stelt in navolging van de bestreden beslissing vast dat, zo uit haar verklaringen kan blijken dat zijzelf en haar familie in Bulgarije met erg precare en moeilijke levensomstandigheden en moeilijkheden inzake toegang tot onderwijs, werkgelegenheid en sociale bijstand werden geconfronteerd, de verzoekende partij niet aantoonde dat zij door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten en buiten haar persoonlijke keuzes en wil om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie waardoor zij niet in staat was om te voorzien in elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en het beschikken over woonruimte en dat dit negatieve gevolgen heeft gehad voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar heeft gebracht in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. De verzoekende partij betwist niet dat eens internationale bescherming verkregen, zij Bulgarije korte tijd later heeft verlaten, hetgeen niet duidt op een intentie en doorgedreven pogingen om er een duurzaam leven en toekomst op te bouwen en er haar rechten te laten gelden. De huidige leeftijd van de verzoekende partij, gezien haar meerderjarigheid, vormt geen beletsel (meer) om werk te zoeken ingeval van terugkeer naar Bulgarije. De Raad stipt in dit verband aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft verkregen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen geenszins, laat staan genoegzaam, blijken uit de verklaringen en gedragingen van de verzoekende partij, gelet ook op haar snelle vertrek uit Bulgarije nadat zij er internationale bescherming verkreeg.

De verklaringen en gedragingen van de verzoekende partij geven geen blijk van veelvuldige, ernstige en doorgedreven pogingen om de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zoals inzake de toegang tot o.a. de arbeidsmarkt en huisvesting, (taal)onderwijs en sociale voorzieningen, te laten gelden, en ze maakt geenszins op concrete wijze aannemelijk de middelen die haar status en het recht in Bulgarije haar bieden afdoende te hebben aangewend en benut, laat staan te hebben uitgeput. Immers, waar zij ter zitting wijst op een gebrekkige toegang tot huisvesting en onderwijs en het feit dat zij er slechts één maaltijd per dag kregen, maakt de verzoekende partij niet in concreto aannemelijk dat zij en/of haar gezinsleden dit bij de Bulgaarse autoriteiten hebben aangekaart en aangeklaagd, laat staan dat zij alle middelen en rechten die hun internationale beschermingsstatus hen biedt hiertoe zouden hebben benut en uitgeput.

4.7. Wat betreft het door de verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde attest van 9 september 2022 van Solentra-CGG stelt de Raad vast dat dit summier opgesteld attest van dezelfde dag dateert en geheel dezelfde/gelijkaardige beknopte opmerkingen bevat als het attest dat haar broer Y. eerder aan de Raad heeft voorgelegd in het kader van zijn beroepsprocedure, zoals waar kort wordt gesteld dat de heer met familienaam A., zonder een voornaam te vermelden, lijdt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis en een depressieve stoornis met hoog risico op suicide. Zoals eerder in hoger vermeld vermeld en deels geciteerd arrest 278 414 van 7 oktober 2022 werd vastgesteld, stelt de Raad opnieuw

vast dat dit attest en de erin vastgestelde stoornis werd opgesteld op basis van één consultatie op diezelfde dag, 9 september 2022. Het attest vermeldt dat de persoonlijke situatie van de verzoekende partij werd verkend op dezelfde datum en dat van verzoekende partij een Mini Internationaal Neuropsychiatrisch Interview (M.I.N.I. DSM-IV) werd afgenomen, maar in het attest, ondertekend door een psycholoog en systeemtherapeut en niet door een psychiater, wordt verder niet vermeld welke klachten de verzoekende partij zou hebben. In zoverre uit dit attest kan blijken dat de verzoekende partij kampt met psychologische problemen, kan hieruit niet worden afgeleid dat zij doet blijken van een dermate bijzondere kwetsbaarheid dat zij, het geheel van haar omstandigheden in acht genomen, in geval van terugkeer naar Bulgarije, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De verzoekende partij toont immers niet aan, noch merkt zij hiervan iets op ter zitting, dat in geval van terugkeer naar Bulgarije, zij er als begunstigde van internationale bescherming geen toegang tot psychologische hulp zou kunnen krijgen indien nodig. Zij beschikt bovendien, zoals in diezelfde zin in voormeld arrest met betrekking tot haar broer Y. werd opgemerkt, over een (familiaal) netwerk in Bulgarije in geval van hun terugkeer.

Zoals eerder opgemerkt, blijkt uit niets en toont de verzoekende partij niet aan dat haar familieleden allen legaal in België verblijven, te meer nu de informatie die wel voorligt eerder wijst op het tegendeel, waardoor haar opmerking ter zitting dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije haar zus en moeder, die blijkens de ter zitting bijgebrachte attesten van het Rode Kruis van 10 augustus 2022 aan astma lijden, (hier in België) niet meer de nodige ondersteuning zal kunnen blijven geven, niet opgaat. Wat tot slot het per aanvullende nota neergelegde verslag inzake het schooltraject van haar zusje M. betreft, wijst de Raad erop dat dit enkel betrekking heeft op het onderwijs dat M. hier in België geniet, doch niets meer dan dat. Dit verslag houdt op generlei wijze verband met de situatie van verzoekende partij (en haar familieleden) in Bulgarije, waar zij internationale bescherming geniet(en), en is om die reden ter zake niet relevant.

5. Derhalve wordt, gelet op wat voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 23 september 2022 opgenomen grond (of aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES